

עפ"ת (באר-שבע) 21659-04-25 - יוסף אבו סבילה נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז דרום (פלילי)

עפ"ת (באר-שבע) 21659-04-25 - יוסף אבו סבילה ע"י נ' מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז דרום מחוזי באר-שבע
עפ"ת (באר-שבע) 21659-04-25
יוסף אבו סבילה ע"י
ב"כ עו"ד מאיר נבון
נגד

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז דרום (פלילי)
בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
[08.02.2026]

כבוד השופטת גילת שלו

מהות הערעור: ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע (כב' השופט ר' בראון), בהמ"ש
4132-03-25 מיום 27.3.25, במסגרתה נדחתה בקשתו להארכת מועד להשפט.

פסק דין

ביום 11.3.25 הגיש המערער בקשה לבית משפט לתעבורה בבאר-שבע להארכת מועד להשפט בגין דוח תעבורה
(מס' 30500983520), בו יוחסה לו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור מיום 13.5.24; כשלטענתו, הוא לא קיבל
את הדוח לידי ונודע לו על קיומו רק לאחר שקיבל הודעה מהמרכז לגביית קנסות.

המשיבה התנגדה לבקשה, בטענה כי חלף פרק זמן ניכר ממועד ביצוע העבירה, וכי דבר הדואר נשלח לכתובתו
המעודכנת של המערער, אך חזר בציון "העתיק מקום מגוריו למען לא ידוע", כאשר מוטלת על המערער החובה
לעדכון הכתובת, ומשלא עשה כן אין לו להלין אלא על עצמו.
בית משפט דחה את הבקשה בהחלטה מפורטת מיום 27.3.25, ולפיה לא הוצגה סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה
במועד ולא הוצג עיוות דין שייגרם לו כתוצאה מדחיית בקשתו.
מכאן הערעור שלפניי.

בהודעת הערעור חזר המערער על טענתו כי לא קיבל את דבר הדואר, טען כי הרישום על אישור המסירה ולפיו
העתיק את מקום מגוריו אינו נכון, שכן הוא מתגורר באותו מקום מאז יום היוולדו; והפנה לכך שבתיק אחר בו הגיש
בקשה דומה, נטען כי דבר הדואר "לא נדרש", כשלטענתו אי העקביות בסיבות החזרת הדואר מלמד על כשל במסירת
הדואר.

בדיון שהתקיים לפניו ביום 22.10.25 הדגיש ב"כ המערער, כי המערער מתגורר בפזורה, אין תא דואר על שמו והדואר אמור להגיע לביתו, אך בניגוד לאמור באישור המסירה, איש לא ביקר שם; כשלטענתו "הרבה פעמים מזייפים ולא באמת מגיעים עד לבתים". לאור הערות בית המשפט, ביקש ב"כ המערער שהות קצרה לבדוק את הדברים מול רשות הדואר, וטען כי לא יכול היה לבצע את הבירורים טרם הגשת הבקשה לבית המשפט קמא, מאחר שרק לאחר הגשת הבקשה קיבל את אישור המסירה יחד עם תגובת המשיבה. לשאלת בית המשפט האם למערער יש אסמכתא לגבי המועד בו נודע לו על הקנס מהמרכז לגביית קנסות, הציג תחילה הודעה שקיבל מהמערער בחודש אוקטובר 2024, ולאחר שהוער לו כי הודעה זו אינה מסבירה את השיהוי שחל בהגשת הבקשה, ציין כי אינו יכול לקשר בין ההודעה שקיבל מהמערער לבין הדוח.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור. נטען, כי המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה לפי תקנה 44 והוכיחה שהדוח נשלח לכתובתו המעודכנת של המערער, כי לא ניתן לקבל טענות כלפי דואר ישראל ללא הצגת ראיות מתאימות, וכי הבירורים מול הדואר היו צריכים להעשות טרם הגשת הבקשה לבית המשפט קמא. עוד נטען, כי לא עלתה טענת הגנה כלשהי, כך שלא הוכח עיוות דין. בתום הדיון ניתנה החלטה כדלקמן:

"לפנים משורת הדין, אאפשר לסנגור לבחון את ההערות שהעיר בית המשפט במהלך הדיון - הן לעניין הצורך בהגשת ראיות לסתירת חזקת המסירה, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון והן לעניין צירוף אסמכתא לגבי המועד בו לטענת המערער נודע לו על החוב בגין תיק זה ותיקים אחרים.

מובהר לסנגור כי על פני הדברים הוא לא עבר את הרף המצדיק התערבות בהחלטת בית המשפט קמא, ואם לא יהיה בידו להציג אסמכתאות כאמור, ראוי יהיה לבקש את מחיקת הערעור."

ביום 8.12.25 הגיש ב"כ המערער תמצית רישום ממשד הפנים ולפיה המערער מתגורר באותה כתובת מאז שנת 1977, וביקש על בסיסה לקבל את הערעור. ב"כ המשיבה טען בתגובה כי המערער לא השיב על השאלה המרכזית בערעור, דהיינו מהו המועד בו נודע לו על החוב בתיק זה; וכי אין בתמצית הרישום שהוגשה כדי להרים את הנטל המוטל עליו. על כן, טען ב"כ המשיבה כי אין בכך כדי להביא לשינוי עמדת המשיבה ביחס לערעור.

על פי ההלכה הפסוקה, על אדם המבקש להאריך את המועד להשפט להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שאינן תלויות בו ושהיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה, או כי ייגרם לו עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו. בענייננו, לא הועלו טענות לעיוות דין, אלא כאמור נטען כי המערער לא קיבל את הדוח וכי הגיש את הבקשה להארכת מועד מיד לאחר שנודע לו עליו.

נקבע בפסיקה, כי די בהוכחת משלוח דבר הדואר בדואר רשום לכתובת הרשומה כדי להקים את חזקת המסירה (בהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי); וכי חזקת המסירה מציבה משוכה גבוהה, ועל המבקש הנטל להוכיח טענות של בעיות ושיבושים בדואר (ראו רע"פ 8427/17 סאלם ואח' נ' מדינת ישראל (25.3.18), רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.15)).

משהוצג אישור על שליחת דבר הדואר לכתובתו הרשומה של המערער ביום 20.6.24, קמה חזקת המסירה, והנטל לסתור אותה עובר אל המערער. למרות האורכה שניתנה לו, לא הצליח המערער לסתור את החזקה ולהראות כי אישור המסירה שלפיו דבר הדואר הוחזר בציון "העתיק מקום מגוריו למען לא ידוע", אינו משקף את מצב הדברים האמיתי, ובשונה מבקשתו במסגרת הדיון, לא הוצג לפניו כי נעשתה פניה לרשות הדואר לצורך בדיקת העניין. גם בתמצית הרישום של משרד הפנים אין כדי להראות כי עובד הדואר שיקר וכתב דבר מה שאינו נכון באישור המסירה, כטענת המערער; שהרי אין בכך לסתור את הטענה שהמערער עבר לגור במקום אחר ולא עדכן את כתובתו במשרד הפנים, או את האפשרות שמאן דהוא בכתובתו של המערער אמר זאת לעובד הדואר בהגיעו למסור את דבר הדואר, בכונה להטעותו. בכל אחת מהאפשרויות אין מדובר בנסיבות שאינן תלויות במערער, בין אם החליף כתובת, שאז מוטלת עליו חובה לעדכן את הרשויות בדבר והוא אינו יכול ליהנות ממחדלו (ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09)); ובין אם נמנע מקבלת דבר הדואר באמתלה כוזבת לעובד הדואר.

אשר לטענה בדבר חוסר עקביות בסיבות החזרת הדואר, הרי שעיון בתיק הנוסף אליו הפנה ב"כ המערער (המ"ש 4133-03-25) מעלה כי שם דובר על אישור מסירה מיום 20.7.23, דהיינו שנה קודם לאישור המסירה שבתיק זה, כך שעל פני הדברים אין כל סתירה בין הרישומים.

זאת ועוד, המערער לא הצליח להראות מתי לפי טענתו קיבל הודעה מהמרכז לגביית קנסות שבעקבותיה גילה על קיומו של הדוח. כאמור במהלך הדיון הציג בא כוחו הודעה שקיבל מהמערער באוקטובר 2024 על קיומם של חובות במרכז, ואין בכך כדי להסביר את השיהוי בהגשת הבקשה (כ-5 חודשים לאחר מכן).

נוכח כל האמור, המערער לא סיפק הסבר מניח את הדעת לשיהוי שחל בהגשת הבקשה להשפט, ולא הראה סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד.

על כן, הערעור נדחה.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ו, 08 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.